

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 602/2023
15.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА—адвоката Горана Пејића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К.бр.163/22 од 10.11.2022.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.73/23 од 01.03.2023.године, у седници већа одржаној дана 15.06.2023.године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА—адвоката Горана Пејића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К.бр.163/22 од 10.11.2022.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.73/23 од 01.03.2023.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К.бр.163/22 од 10.11.2022.године, окривљена АА је оглашена кривом да је извршила кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од шест месеци, која ће се извршити у просторијама у којима станује без примене електронског надзора.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 54.682,76 динара, Основном јавном тужилаштву у Старој Пазови износ од 27.997,00 динара, те да малолетном оштећеном ББ на име трошкова по основу заступања пуномоћника плати износ од 75.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.73/23 од 01.03.2023.године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, па је пресуда Основног суда у Старој Пазови К.бр.163/22 од 10.11.2022.године потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљене АА—адвокат Горан Пејић, формално означавајући повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји

поднети захтев, преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе или да наведене пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Иако формално не означава, из образложења захтева произилази да бранилац суштински указује и на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да у изреци првостепене пресуде није описана последица, која чини обележје кривичног дела насиље у породици из члана 194. КЗ, што саму изреку пресуде чини неразумљивом у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Бранилац наведено образлаже тиме да су одредбом члана 194. КЗ предвиђене алтернативно постављене последице и то угрожавање спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана породице, а наступање неке од њих представља неопходан услов за постојање овог кривичног дела. Иако бранилац у захтеву наводи да је на овај начин на правилно утврђено чињенично стање погрешно примењен закон, што би представљало повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, из самог образложења захтева произилази да бранилац суштински указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 194. став 1. КЗ је прописано да ко применом насиља, претњом да ће напасти на живот или тело, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана своје породице, казниће се новчаном казном или затвором до једне године, док је ставом 3. истог члана прописано да ако је услед дела из става 1. и 2. овог члана наступила тешка телесна повреда или тешко нарушавање здравља или су учињена према малолетном лицу, учинилац ће се казнити затвором од једне до осам година.

Радња извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ је такозвана „последична радња извршења“, која може бити различита али се мора тумачити у контексту радњи извршења наведених у члану 194. став 1. КЗ-као примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело и дрско или безобзирно понашање којим учинилац угрожава спокојство, телесни интегритет или душевно стање члана породице. Радња извршења предметног кривичног дела је одређена трајним глаголом, те се у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута, из ког разлога је за постојање дела без значаја што се у конкретном случају радило о једнократном поступању окривљеног.

У конкретном случају, у изреци побијане пресуде Основног суда у Старој Пазови К.бр.163/22 од 10.11.2022.године је наведено да је „окривљена АА у урачунљивом стању, при чему је била свесна свог дела и хтела његово извршење, применом насиља угрозила телесни интегритет и душевно стање члана своје породице-свог малолетног сина ББ, рођеног 2013.године, са којим је живела у заједничком домаћинству, на тај начин што је малолетном оштећеном задала четири ударца варјачом по телу, којом приликом је малолетни оштећени задобио лаке телесне повреде...при чему је била свесна да је њено дело забрањено“,

У изреци је наведено и да је окривљена била свесна свога дела и хтела његово извршење и да је била свесна да је њено дело забрањено, као и да је дело извршила у стању урачунљивости.

С тога су у изреци правноснажне пресуде, по оцени овога суда, јасно описани сви битни елементи кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, како објективни, тако и субјективни, за које је окривљена оптужена и правноснажно оглашена кривом, па су наводи изложени у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, којима се истиче да опис радње извршења предметног кривичног дела не садржи последицу кривичног дела и да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

Бранилац у захтеву указује и на повреду закона 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а која повреда одредаба ЗКП не представља законски разлог због кога је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па се овај суд у разматрање и оцену ове повреде, није упуштао.

У осталом делу захтева бранилац оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа, а што такође не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па се Врховни касациони суд у разматрање и оцену изнетих навода захтева, није упуштао.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија,
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић